

დანიელის წიგნი — ას ცამეტი

წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენების გახსნა: 2001 წლის 11
სექტემბრის მნიშვნელობის გააზრება ბიბლიურ კონტექსტში

Jeff Pippenger
2024-03-03

როდესაც უფალმა 2001 წლის 11 სექტემბერს თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი
კვლავ დააბრუნა იერემიას „ძველ ბილიკებზე“, მას უკვე განსაზღვრული ჰქონდა
წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენების წესი.

ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე, შეხედეთ და იკითხეთ ძველ ბილიკებზე, სად
არის კეთილი გზა, და იარეთ მასში, და ჰპოვებთ მოსვენებას თქვენი სულებისთვის.
მაგრამ მათ თქვეს: ჩვენ მასში არ ვივლით. ასევე დაგიყენეთ თქვენ
ზედამხედველები და ვთქვი: ისმინეთ საყვირის ხმა. მაგრამ მათ თქვეს: ჩვენ არ
მოვისმენთ. იერემია 6:16, 17.

როცა უფალმა თავისი ერი ძველ ბილიკებზე დააბრუნა, ისინი პოვნებდნენ განსვენებას
(გვიან წვიმას), და მაშინ მცველებს საყვირის უწყება მიეცათ. ყველა წინასწარმეტყველი
ყველაზე სრულყოფილად განსაზღვრავს უკანასკნელი დღეების დასასრულს, ამიტომ
უკანასკნელი დღეების საყვირის უწყება იქნებოდა საბოლოო საყვირი, რომელიც არის
მეშვიდე საყვირი, რომელიც არის მესამე ვაი.

როცა მისი უკანასკნელი დღეების ხალხმა ძველ ბილიკებში დაიწყო სიარული, ცხადი
გახდა, რომ პირველი ვაი-ს ნიშნები მიუთითებდა განსაზღვრულ სიმბოლურ
ისტორიულ წინამძღოლზე (მუჰამედზე), და რომ მეორე ვაიც იმავე რამეს აკეთებდა
(ოსმანზე). აღმოჩნდა, რომ პირველი ოთხი საყვირიდან თითოეულსაც ჰყავდა
განსაზღვრული სიმბოლური წინამძღოლი საყვირის იდენტიფიცირებისათვის, და
შემდეგ აღიარებულ იქნა, რომ ოსამა ბინ ლადენი მესამე ვაი-ს სიმბოლური
წინამძღოლი იყო.

მუჰამედი არაბეთს უკავშირდებოდა, ხოლო ოსმანი თურქეთში ოსმალეთის იმპერიის
სიმბოლო იყო, და ოსამა ბინ ლადენი მთელ მსოფლიოში ისლამურ ტერორს
განასახიერებდა, თუმცა იგი, ისევე როგორც მუჰამედი, არაბი იყო.

ასევე აღიარებულ იქნა, რომ პირველმა ვაიმ დააზიანა რომის ლაშქრები და რომ მეორე
ვაიმ მოკლა რომის ლაშქრები. შემდეგ 2001 წლის 11 სექტემბერი აღიარებულ იქნა იმ
მომენტად, როდესაც მესამე ვაის ისლამმა დააზიანა რომის ლაშქარი (ამერიკის
შეერთებული შტატები), ხოლო კვირის კანონის დროს იგი მოკლავს რომის ლაშქარს,
რადგან ამერიკის შეერთებული შტატები დასასრულს მიუახლოვდება, როგორც
ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო, და თავის ეროვნულ სუვერენიტეტს
დაუთმობს გველეშაპის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის სამმაგ კავშირს.

აღიარებულ იქნა, რომ შეერთებული შტატები იყო მიწის მხეცი ორი ძალის რქით. მიწის მხეცის უმთავრესი წინასწარმეტყველური მახასიათებელია ის, რომ იგი კრავიდან გველშაპად იცვლება. წინასწარმეტყველურად რქები ძალას წარმოადგენს, და მიწის მხეცის ძალა იყო რესპუბლიკანიზმი და პროტესტანტიზმი, რომლებიც წარმოდგენილია როგორც მიწის მხეცის ორი რქა. მაგრამ ახლა, უკანასკნელ დღეებში, მიწის მხეცის ეს ორი ძალა სამხედრო და ეკონომიკურ ძალაუფლებად შეიცვალა. 2001 წლის 11 სექტემბერს მესამე ვაის ისლამმა დაარტყა მიწას — მიწის მხეცის სიმბოლოს, პენტაგონს — მისი სამხედრო ძლევამოსილების სიმბოლოს, და ნიუ-იორკის ქალაქში მდგომ ტყუპ კოშკებს — მისი ეკონომიკური ძალის სიმბოლოს.

როდესაც ასევე იქნა აღიარებული, რომ როგორც პირველი ვაის საწყისი ისტორია, ისე მეორე ვაის დასასრულის ისტორია, ორივე წარმოადგენდა ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ილუსტრაციას, მაშინ მესამე ვაის დადგომისას, როცა ნიუ-იორკის დიდი შენობები ჩამოინგრა, დადგინდა, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პროცესი დაწყებული იყო.

„ახლა ვრცელდება თუ არა სიტყვა, თითქოს მე განვაცხადე, რომ ნიუ-იორკი მოქცეული უნდა იყოს მოქცევის ტალღით? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როდესაც იქ აღმართულ დიდ შენობებს, სართული სართულზე, ვუყურებდი: „რა საშინელი მოვლენები მოხდება, როდესაც უფალი აღდგება, რათა მძიმედ შეძრას დედამიწა! მაშინ აღსრულდება გამოცხადების 18:1–3-ის სიტყვები.“ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მთელი შინაარსი არის გაფრთხილება იმის შესახებ, რაც დედამიწას მოელოს. მაგრამ მე არ მაქვს რაიმე განსაკუთრებული ნათელი იმის შესახებ, თუ რა მოელოს ნიუ-იორკს; მხოლოდ ის ვიცი, რომ ერთ დღეს იქ არსებული დიდი შენობები დაინგრევა ღვთის ძალის შემობრუნებითა და გადმობრუნებით. ჩემთვის მოცემული ნათლიდან ვიცი, რომ სამყაროში დაღუპვაა. ერთი სიტყვა უფლისაგან, მისი ძლევამოსილი ძალის ერთი შეხება — და ეს უზარმაზარი ნაგებობები დაეცემა. მოხდება ისეთი მოვლენები, რომელთა შემადრწუნებლობის წარმოდგენაც ჩვენ არ შეგვიძლია.“ Review and Herald, July 5, 1906.

„ქვეყნიერებაში არსებული ხრწნილება“ ისლამის ხასიათია, რადგან მისი ხასიათი წარმოდგენილია როგორც აპოლიონი და აბადონი გამოცხადების მეცხრე თავის მეთერთმეტე მუხლში.

და მათ ჰყავდათ მეფედ თავიანთ თავზე უფსკრულის ანგელოზი, რომლის სახელია ებრაულ ენაზე აბადონი, ხოლო ბერძნულ ენაზე მისი სახელია აპოლიონი. გამოცხადება 9:11 (ცხრა თერთმეტი).

ისლამზე მმართველი მეფის სახელის, ანუ ხასიათის, მნიშვნელობა, როგორც ებრაულში, ისე ბერძნულში, როგორც ეს ორი სახელით არის წარმოდგენილი, არის „სიკვდილი“ და „განადგურება“, რაც მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც ნიუ-იორკის დიდი შენობები დაემხო. იმ დროს დაიწყო გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი-მესამე მუხლების აღსრულება.

ადიარებულ იქნა, რომ დაბადების წიგნში ისლამის ველური კაცის პირველი ხსენებისას გამოყენებული იყო ებრაული სიტყვა „ველური არაბული სახედრის“ აღსანიშნავად, რომელიც ამ მუხლში ნათარგმნი იყო როგორც „ველური კაცი“. ისლამის სიმბოლოა ცხენის მოდგმა, ხოლო გამოცხადების მეცხრე თავშიც იგი საომარი ცხენით იყო წარმოდგენილი. აბაკუმის წმიდა სქემებზე, რომელთა შესახებაც ღვთის ხალხს ეცნობა, რომ „არ უნდა შეიცვალოს“, ისლამი აგრეთვე საომარი ცხენებით იყო წარმოდგენილი.

და უთხრა მას უფლის ანგელოზმა: აჰა, მუცლად ხარ და შობ ვაჟს, და უწოდებ მის სახელს ისმაელს, რადგან უფალმა ისმინა შენი ტანჯვა. და იგი იქნება ველური კაცი; მისი ხელი ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნება, და ყოველი კაცის ხელი — მის წინააღმდეგ; და იგი დასახლდება ყველა თავისი ძმის წინაშე. დაბადება 16:11, 12.

იშმაელის დაბადების პირველი ხსენება დაკავშირებული იყო „შეკავებასთან“, რაც ისლამთან დაკავშირებულ უმთავრეს სიმბოლოდ იქცა.

ხოლო სარაი, აბრამის ცოლი, მას შვილებს არ უჩენდა; და ჰყავდა მას მხევალი, ეგვიპტელი, სახელად ჰაგარი. და უთხრა სარაიმ აბრამს: აჰა, უფალმა დამბრკოლა შობაში; გთხოვ, შედი ჩემს მხევალთან; ეგებ მისგან შვილები შევიძინო. და ყურად იღო აბრამმა სარაის ხმა. დაბადება 16:1, 2.

ისლამის პირველი ხსენებისავე კონტექსტში, როგორც ეს ისმაელის დაბადებით არის წარმოდგენილი, მორჩილებაა ხაზგასმული. მორჩილების ცნება ისლამის რელიგიისთვის ფუნდამენტურია. სიტყვა „ისლამი“ მომდინარეობს ორი არაბული სიტყვიდან: „სალამ“, რაც ნიშნავს „მშვიდობას“, და „ასლამა“, რაც ნიშნავს „დამორჩილებას“ ან „დანებებას“. ისლამი ასწავლის, რომ მორწმუნეებმა თავიანთი ნება ცხოვრების ყველა სფეროში ალლაჰის (ღმერთის) ნებას უნდა დაუმორჩილონ. როდესაც სარამ გააცნობიერა, რომ ცუდი გადაწყვეტილება მიიღო, როცა აბრაამს ჰაგარის აყვანა და ისმაელის შობა წააქეზა, მან აბრაამისგან ნებართვა მიიღო, ჰაგარს მკაცრად მოჰყრობოდა, რის შედეგადაც ჰაგარი აბრაამის სახლიდან გაიქცა. იქ მან ანგელოზისგან მიიღო უწყება.

მაგრამ აბრამმა უთხრა სარაის: აჰა, შენი მხევალი შენს ხელშია; ისე მოექცე მას, როგორც გნებავს. და როცა სარაი სასტიკად ექცეოდა მას, გაიქცა მისგან. და უფლის ანგელოზმა იპოვა იგი უდაბნოში, წყლის წყაროსთან, შურის გზაზე მდებარე წყაროსთან. და უთხრა: ჰაგარ, სარაის მხევალი, საიდან მოდიხარ და სად მიდიხარ? და მან თქვა: ჩემს ქალბატონ სარაის გავურბივარ. და უფლის ანგელოზმა უთხრა მას: დაუბრუნდი შენს ქალბატონს და დაემორჩილე მის ხელქვეშ. და უფლის ანგელოზმა უთხრა მას: დიდად გავამრავლებ შენს შთამომავლობას, ისე რომ სიმრავლის გამო არ აღირიცხება. და უფლის ანგელოზმა უთხრა მას: აჰა, მუცლად ხარ და შობ ვაჟს, და დაარქმევ მას სახელად ისმაელს, რადგან უფალმა მოისმინა შენი ტანჯვა. და იგი იქნება ველური კაცი; მისი ხელი ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნება, და ყოველი კაცის ხელი — მის წინააღმდეგ; და იგი იცხოვრებს ყველა თავისი ძმის პირისპირ. დაბადება 16:6–12.

ისლამის თავშეკავება, „დამორჩილება“, რომელიც ისლამის რელიგიის ხასიათს წარმოადგენს, და ისლამის როლი — ეს ყოველივე ისმაელის პირველ მოხსენიებაშია მოცემული და წარმოადგენს იმ ისლამის წინასწარმეტყველურ დნმ-ს, რომელსაც გამოცხადების სამი ვაება გამოხატავს. როცა უფალმა თავისი ხალხი იერემიას ძველ ბილიკებზე მოიყვანა, მათ ასევე შეიცნეს, რომ „ოთხი ქარი“, რომელთაც გამოცხადების მემკვიდრე თავის ოთხი ანგელოზი აკავებს, კონკრეტულად ისლამის ოთხი ქარია.

„ანგელოზებს შეკავებული აქვთ ოთხი ქარი, წარმოდგენილი როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც ცდილობს თავი დაიხსნას და გადაეშვას მთელი დედამიწის პირის გასწვრივ, თავის გზაზე მოაქვს ნგრევა და სიკვდილი.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 217.

ისლამის „განრისხებული ცხენი“, რომელიც აგრეთვე ის „ოთხი ქარია“, რომლებიც „შეკავებულნი“ არიან, ვიდრე ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა აღსრულდებოდეს, თავიანთ „გზაზე“ ატარებენ „სიკვდილსა და განადგურებას“ (აბადონი და აპოლიონი). როგორც აგარზე დადებულმა შეზღუდვამ ეს წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისება ისლამის სიმბოლოში ჩადო, ისე ოთხი ქარიც და განრისხებული ცხენიც ორივე შეკავებულნი არიან; და ამ ფაქტის დადგენისას შეიცნო, რომ პირველი ვაების დასაწყისი მიუთითებს ისლამზე დადებულ შეზღუდვაზე, როგორც ეს აბუბაქრის ისტორიული ბრძანებით არის წარმოდგენილი.

და ებრძანა მათ, რომ არ დაეზიანებინათ დედამიწის ბალახი, არც რაიმე მწვანე, არც რაიმე ხე, არამედ მხოლოდ ის ადამიანები, რომელთაც ღმერთის ბეჭედი არ ჰქონდათ თავიანთ შუბლზე. გამოცხადება 9:4.

ხაზი ხაზზე, მეორე ვაის დასაწყისი, რომელიც სამი ვაის სამმაგ გამოყენებაში პირველი ვაის დასაწყისზეა დადებული, აღნიშნავს ოთხი ანგელოზის გათავისუფლებას, რაც ამ მუხლში ისლამის მეორე დიდი ჯიჰადის გათავისუფლებას წარმოადგენს.

ეუბნებოდა მეექვსე ანგელოზს, რომელსაც ჰქონდა საყვირი: გაუშვი ოთხი ანგელოზი, რომელნიც შებორკილნი არიან დიდ მდინარე ევფრატთან. გამოცხადება 9:14.

ამიტომაც ესმოდათ, რომ მესამე ვაის დასაწყისში ისლამი ერთდროულად გათავისუფლებულიც იქნებოდა და შეკავებულიც, რაც სწორედ Sister White-ის დამოწმებაა.

„იმ დროს, როცა ხსნის საქმე დასასრულს მიუახლოვდება, დედამიწაზე გასაჭირი მოაწევს, და ერები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან, რათა მესამე ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეეშალოს. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ გამოცოცხლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ძლიერ ხმას და წმიდანნი მოამზადოს, რომ იდგნენ იმ ჟამს, როცა შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

როდესაც ისლამის ისტორიული ჩანაწერი გამოიკვლიეს, აღმოჩნდა, რომ პირველი ვაის არაბული ისლამის ომი და მიღწევები ისლამს ესმის როგორც „პირველი დიდი

ჯიჰადი“, ხოლო ოსმალეთის იმპერიის ომი, რომელიც მაშინ დაიწყო, როცა ოთხი ანგელოზი გათავისუფლდა, ისლამს ესმის როგორც „მეორე დიდი ჯიჰადი“. სამმაგ გამოყენებასთან თანხმობაში, ისლამს სწამს, რომ მესამე და უკანასკნელი დიდი ჯიჰადი დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს. როგორც ერთხელ უილიამ მილერმა დაწერა: „ისტორია და წინასწარმეტყველება თანხმობაში არიან.“

წინასწარმეტყველური ხაზის „ხაზი ხაზზე“ მიყენება, რომელიც გამოშვებისა და იმავდროული შეკავების სახით არის წარმოდგენილი, პირველი და მეორე ვაების საწყისი წინასწარმეტყველური ხაზების ერთმანეთზე დადებით, სრულყოფილად დადასტურდა წინასწარმეტყველების სულის მიერ; და მაშინვე მას შემდეგ, რაც ისლამმა 2001 წლის 11 სექტემბერს დაარტყა, პრეზიდენტმა ჯორჯ უ. ბუშმა ტერორის წინააღმდეგ თავისი ომის დაწყებით ისლამს მსოფლიო მასშტაბის შეკავება დაუწესა. ისლამის „განრისხებული ცხენის“ იმავდროული გამოშვება და შეკავება დადასტურდა ბიბლიით, წინასწარმეტყველების სულით და აგრეთვე ისტორიით.

ისინი, ვინც „მიჰყვებიან კრავს“ მილერიტულ ძველ ბილიკებზე დაბრუნებით, პოულობენ „მოსვენებას“, რომელიც არის გვიანი წვიმა და რომლის დასაწყისსაც და-უაიტი ასახელებს იმ დროს, როდესაც ერები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი არიან, როგორც ეს იყო 2001 წლის 11 სექტემბერს.

„იმ დროს, როდესაც ხსნის საქმე დასასრულს მიუახლოვდება, დედამიწაზე გასაჭირი მოაწევს, და ხალხები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან, რათა მესამე ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეეშალოს. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ განახლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ძლიერ ხმას და მოამზადოს წმიდანები, რომ მტკიცედ დადგნენ იმ ჟამს, როდესაც შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიდგრება.“ Early Writings, 85.

ისინი, ვინც „მიჰყვებიან კრავს“ მილერიტულ ძველ ბილიკებზე დაბრუნებით, პოულობენ „განსვენებას“, რომელიც არის გვიანი წვიმა და რომლის დაწყებასაც და-ს უაიტი აიგივებს იმ მოვლენასთან, როცა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს.

„გვიანი წვიმა უნდა გადმოვიდეს ღვთის ხალხზე. ძლევამოსილი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა უნდა განათდეს მისი დიდებით.“

Review and Herald, April 21, 1891.

ის ძლევამოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა მაშინ, როდესაც ნიუ-იორკის შენობები დაემხო; ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა დაიწყო, და გვიანმა წვიმამ ცვარად დაჰკურება იწყო. ისინი, ვინც იერემიას ძველ ბილიკებს დაუბრუნდნენ და ჰპოვეს „განსვენება“, რომელიც არის გვიანი წვიმა, მაშინ შეიცნეს, რომ ესაიას „განსვენება და განახლება“ ასევე გვიანი წვიმა იყო; მაგრამ იგი ასევე იყო იმ გამოცდის იდენტიფიკაცია, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს ღმერთის ხალხს, და განსაკუთრებით „მქირდავ კაცებს“, რომლებიც „მართავდნენ იერუსალიმს“, წარუდგა. მათ შეიცნეს, რომ ეს გამოცდა ორგვარი იყო, რადგან იგი წარმოადგენდა ისლამის უწყებას მესამე ვაებისა, და არანაკლებ მნიშვნელოვნად, იგი წარმოადგენდა ბიბლიურ მეთოდოლოგიას,

რომელმაც დაადგინა გვიანი წვიმის უწყება.

ვის მიმართაც თქვა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დადლიოს განსვენება მიანიჭოთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. და იყო მათთვის უფლის სიტყვა: მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წავიდნენ, უკან დაეცნენ, შეიმუსრონ, გაებან მახეში და შეიპყრონ. ამიტომ ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, დამცინავნო კაცნო, რომელნიც მართავთ ამ ხალხს, რომელიც იერუსალიმშია. ესაია 28:12-14.

ძველ ბილიკებზე სვლამ ღვთის უკანასკნელი დღის ხალხს შემდეგ იმის დანახვის საშუალება მისცა, რომ ათი ქალწულის იგავი, რომელიც „ადვენტისტი ხალხის გამოცდილებას ასახავს“, უნდა განმეორებულიყო „ზუსტად ასო-ასოდ“, ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს. იმ ისტორიის მოწმობამ, სადაც ეს იგავი პირველად აღსრულდა, ცხადყო, რომ აბაკუმის წიგნის მეორე თავი უშუალოდ იყო დაკავშირებული იგავთან და მის ნაწილს წარმოადგენდა. ამიტომ აბაკუმის მეორე თავის „დავა“ წარმოადგენდა დასვენებისა და განახლების გამოცდას, რომლის მოსმენაზეც აბუჩად ამგდებმა კაცებმა უარი თქვეს. როდესაც ერთგული ბიბლიის შემსწავლელები განაგრძობდნენ ძველი ბილიკების გამოკვლევას, მათ გააცნობიერეს, რომ არა მხოლოდ ათი ქალწულის იგავი და აბაკუმის წიგნის მეორე თავი იყო ერთი და იგივე წინასწარმეტყველება, არამედ ასევე ეზეკიელის წიგნის მეთორმეტე თავიც.

ეზეკიელის წინასწარმეტყველების ერთ-ერთი ნაწილი მორწმუნეთათვისაც ძალისა და ნუგეშის წყარო იყო: „უფლის სიტყვა მომივიდა და მითხრა: ადამის ძეო, რა არის ეს იგავი, რომელიც გაქვთ ისრაელის ქვეყანაში, რომ ამბობთ: დღეები იწელება და ყოველი ხილვა ფუჭდებაო? ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი... მოახლოვდა დღეები და ყოველი ხილვის აღსრულება... მე ვილაპარაკებ, და სიტყვა, რომელსაც ვიტყვი, აღსრულდება; აღარ გადაიდება.“ „ისრაელის სახლიდან ამბობენ: ხილვა, რომელსაც იგი ხედავს, მრავალი დღეების შემდეგ იქნება, და ის შორეულ დროთა შესახებ წინასწარმეტყველებს. ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი; ჩემი არც ერთი სიტყვა აღარ გადაიდება, არამედ სიტყვა, რომელიც მე ვთქვი, შესრულდება.“ ეზეკიელი 12:21-25, 27, 28.“ დიადი ბრძოლა, 393.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდი, როგორც იგი წარმოდგენილია 1840-დან 1844 წლამდე მიმდინარე ადვენტურ მოძრაობაში, წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებში დროის იმ პერიოდს, როდესაც „ყოველი ხილვის აღსრულება“ „აღსრულდება“. პირველი ვაის წინასწარმეტყველური ისტორია, მეორე ვაის წინასწარმეტყველურ ისტორიაზე დადებული, განსაზღვრავს მესამე ვაის წინასწარმეტყველურ ისტორიას, რომელიც არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის წინასწარმეტყველური ისტორია. ეს ასევე არის 1840-დან 1844 წლამდე პერიოდის ისტორია. ეს ასევე არის ის ისტორია, რომელშიც სრულდება იმ მაცნის საქმე, რომელიც გზას ამზადებს აღთქმის მაცნისათვის. ეს არის ის ისტორია, რომელშიც მიწის მხედის ორი რქა გადადის მეექვსედან „მერვემდე“, რომელიც „შვიდთაგანია“. ეს არის ის ისტორია, რომელშიც ორი წინასწარმეტყველი მოკლულნი არიან ქუჩაში, გამოცხადების მეთერთმეტე თავში.

არანაკლებ მნიშვნელოვანია ის ფაქტიც, რომ რადგან ღვთის სიტყვა არასოდეს ცდება, და იმ პრინციპთან ერთად, რომ ყველა წინასწარმეტყველი უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე საუბრობს, ვიდრე რომელიმე სხვა პერიოდზე, 2001 წლის 11 სექტემბერს დადგა ის დრო, როცა „წინასწარმეტყველური დღეები ახლოსაა“, როდესაც ღვთის მიერ ნათქვამი „სიტყვები“ „ახდება“ და „აღარ გადავადდება“.

1863 წლის ამბოხებამ ლაოდიკიური ადვენტიზმი უდაბნოში ხეტიალისთვის განწირა, ვიდრე ყველა არ დაიხოცებოდა. უფალი იმ ისტორიას დაუბრუნდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, როგორც იგი მოიქცა ძველ ისრაელთან კადეშში.

კადეშში პირველმა მისვლამ გამოიწვია ათი მზევრავის აჯანყება და მოიტანა უდაბნოში ხეტიალის ხანა. ორმოცი წლის დასასრულს ისინი კვლავ დაბრუნდნენ კადეშში, და სწორედ იქ მოსემ მეორედ დაჰკრა კლდეს და აღთქმულ ქვეყანაში შესვლა აეკრძალა, ხოლო ისინი იესო ნავეს მესთან ერთად შევიდნენ. 2001 წლის 11 სექტემბერი აღნიშნავს უკანასკნელ თაობას, და ღმერთი მეტად აღარ გადაავადებს თავის სიტყვას.

ამ ფაქტს შემდეგ სტატიაში განვიხილავთ.

„ისრაელის უდაბნოში ცხოვრების ისტორია აღირიცხა ღვთის ისრაელის სასარგებლოდ ჟამის აღსასრულამდე. უდაბნოში მოხეტიალეებთან ღვთის მოქმედებანი, მათი ყველა მიმოსვლისას, შიმშილის, წყურვილისა და დაქანცულობისადმი მათი დაქვემდებარებისას, და მისი ძალის ის თვალსაჩინო გამოვლინებანი, რომლებითაც მათ შვება მიენიჭათ, წარმოადგენს ღვთაებრივ იგავს, აღსავსეს გაფრთხილებითა და დამოძღვრით მისი ერისათვის ყველა საუკუნეში. ებრაელთა მრავალგვარი გამოცდილება იყო მზადების სკოლა ქანაანში აღთქმული სახლისათვის. ღმერთს სურს, რომ მისმა ხალხმა ამ უკანასკნელ დღეებში მდაბალი გულებითა და შემგონე სულით გადაიხილოს ის ცეცხლოვანი განსაცდელები, რომელთა გავლითაც ძველმა ისრაელმა გაიარა, რათა ზეციური ქანაანისათვის თავიანთ მზადებაში დამოძღვრულნი იქნენ.“

კლდე, რომელმაც, ღვთის ბრძანებით დაკრულმა, თავისი ცოცხალი წყლები გადმოუშვა, ქრისტეს სიმბოლო იყო — დაკრულისა და დაჭეჭილისა, რათა მისი სისხლით მომზადებულიყო წყარო დაღუპვისკენ მიმავალი კაცობრიობის ხსნისათვის. როგორც კლდე ერთხელ იქნა დაკრული, ასევე ქრისტეც უნდა ყოფილიყო „ერთხელ შეწირული, მრავალთა ცოდვათა სატვირთველად.“ მაგრამ როდესაც მოსემ კადეშში თავქარიანად დაჰკრა კლდეს, ქრისტეს ეს მშვენიერი სიმბოლო შებღალულ იქნა. ჩვენი მხსნელი მეორედ არ უნდა შეწირულიყო. როგორც ეს დიადი მსხვერპლი მხოლოდ ერთხელ იქნა გაღებული, ასევე მათთვის, ვინც მისი მადლის კურთხევებს ეძიებს, საჭიროა მხოლოდ იესოს სახელით ითხოვონ — სინანულის ლოცვაში გულის სურვილები გადმოღვივონ. ასეთი ლოცვა ცაბათ უფლის წინაშე მოიტანს იესოს ჭრილობებს, და მაშინ კვლავ გადმოიღვრება სიცოცხლისმომნიჭებელი სისხლი, რომელიც ცოცხალი წყლის დინებით იყო სიმბოლურად გამოხატული მწყურვალის ისრაელისათვის.

„მხოლოდ ღვთისადმი ცოცხალი რწმენითა და მისი მცნებებისადმი თავმდაბალი მორჩილებით შეუძლია ადამიანს ჰქონდეს იმედი, რომ ღვთიურ მოწონებას

ელირსება. კადეშში აღსრულებული იმ ძლევამოსილი სასწაულის დროს მოსემ, ხალხის განუწყვეტელი დრტვინვისა და ურჩობისაგან დაღლილმა, თვალთაგან დაკარგა თავისი ყოვლისშემძლე შემწე; მან ყურად არ იღო ბრძანება: „ელაპარაკეთ კლდეს, და იგი გამოიღებს თავის წყლებს;“ და ღვთიური ძალის გარეშე დარჩენილმა, თავისი ჩანაწერი შელახა ვნების გამოვლენითა და ადამიანური სისუსტით. კაცი, რომელსაც უნდა და შეეძლო თავისი მსახურების დასასრულამდე წმინდა, მტკიცე და უანგარო მდგარიყო, ბოლოს დამარცხდა. ღმერთი შეურაცხილ იქნა ისრაელის კრებულის წინაშე, მაშინ როცა შეიძლებოდა პატივმიგებული ყოფილიყო და მისი სახელი განდიდებულიყო.“

„განაჩენი, რომელიც მყისვე იქნა წარმოთქმული მოსეს წინააღმდეგ, უაღრესად მტანჯველი და დამამცირებელი იყო,—რომ მას, ურჩ ისრაელთან ერთად, უნდა მომკვდარიყო იორდანეს გადალახვამდე. მაგრამ განა კაცმა უნდა ამტკიცოს, რომ უფალი მკაცრად მოეპყრო თავის მსახურს იმ ერთი დანაშაულის გამო? ღმერთმა ისეთი პატივი მიაგო მოსეს, როგორიც მაშინ მცხოვრებ არც ერთ სხვა ადამიანს არ მიაგო. მან მრავალგზის გაამართლა მისი საქმე. მან ისმინა მისი ლოცვები და ელაპარაკებოდა მას პირისპირ, როგორც კაცი ელაპარაკება თავის მეგობარს. სწორედ იმ ზომით, რა ზომითაც მოსეს ჰქონდა მიღებული ნათელი და ცოდნა, იმავე ზომით გაიზარდა მისი დანაშაული.“ Signs of the Times, October 7, 1880.